

30 Σεπτεμβρίου 2016

Ειλικρίνεια, η αποστροφή της προσποίησης (Αρχιμ. Θεόφιλος Λεμοντζής, Δρ. Θεολογίας)

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/2cDLVc4>]

Ο ηθικισμός των διαφόρων αιρετικών είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα υποκρισίας. Η υποκρισία μολύνει ακόμη και τις ενάρετες πράξεις και ο άγιος Ιωάννης ο Κλίμακος, χρησιμοποιεί ένα χαριτωμένο περιστατικό, για να αναλύσει αυτήν την κάλπικη πλευρά της πνευματικής ζωής που πολλές φορές καλλιεργούμε οι πιστοί. Αναφέρει χαρακτηριστικά: “Μερικές φορές, καθώς αντλούσαμε νερό από τις πηγές, αντλήσαμε μαζί με αυτό, χωρίς να το καταλάβουμε, και έναν βάτραχο. Παρόμοια πολλές φορές, καθώς καλλιεργούμε τις αρετές, υπηρετούμε και τις κακίες που χωρίς να φαίνονται είναι συμπεπλεγμένες μαζί τους”. Είναι ακριβώς αυτή η «αλαζονεία της αρετής» που εντοπίζεται σε πολλούς θρησκευόμενους. Αντίθετα, όταν η εργασία των αρετών γίνεται με επίγνωση και σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, έξω από κάθε υποκρισία και ανθρωπαρέσκεια, οδηγεί τον άνθρωπο στην προκοπή της ταπείνωσης και της απάθειας(άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός).

Αν αποφασίσουμε να μάθουμε την αλήθεια τόσο για τον εαυτό μας όσο και για τους άλλους, αν αποφασίσουμε να σταματήσουμε να χτίζουμε ένα φανταστικό «εγώ» το οποίο το προβάλλουμε στον κοινωνικό μας περίγυρο, θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι πρέπει να είμαστε αυθεντικοί και ειλικρινείς. Η ειλικρίνεια είναι αποστροφή της προσποίησης. Η προσποίηση καταστρέφει την ενότητα της

και άλλο να
ευχαριστεί

Όσο

περισσότερο ο άνθρωπος αγαπάει τον εαυτό του, τόσο περισσότερο γίνεται

εξαρτημένος από την γνώμη των γύρω ανθρώπων. Όμως ο Χριστός μάς διδάσκει να αποποιούμαστε το ψεύδος, τον εγωισμό και όλους αυτούς τους εξωτερικούς τύπους της καλής και αυτοδικαιωτικής συμπεριφοράς. Και ενώ οι παραλείψεις, οι αδυναμίες συγχωρούνται, δεν συγχωρείται όμως η υποκρισία. Αν αποφασίσεις, λοιπόν, να ζήσεις έντιμα και αυθεντικά πρέπει να εξετάζεις διαρκώς τις ανακολουθίες σου και να τις αντιμετωπίζεις με ειλικρίνεια και χωρίς δικαιολογίες. Η θεραπεία της υποκρισίας αναδύεται μέσα από την αυτογνωσία που οδηγεί στη μετάνοια η οποία ισοδυναμεί με μια υπαρξιακή αλλαγή.

Καλείσαι να ξεκινήσεις μια πορεία αυτογνωσίας, να κατανοήσεις δηλαδή εν αισθήσει καρδιάς την αληθινή φύση της πνευματικής σου ασθένειας διότι αυτός που δεν είδε το εσωτερικό του σκοτάδι δεν ψάχνει για το φως.

Καλούμαστε να απηυδίσουμε από τα δήθεν κατορθώματα του εαυτού μας, ώστε εν πορεία μετανοίας να εσωτερικεύσουμε την προσπάθεια καλλιέργειας του έσω ανθρώπου. Μάθε να φροντίζεις ώστε η καλοσύνη, η ευγένεια, να γίνουν καταστάσεις εσωτερικές του ψυχικού σου κόσμου, και όχι ψεύτικα προσωπεία που φορούμε για να κάνουμε καλή εντύπωση στους άλλους.

Καλούμαστε να διαρρήξουμε το προσωπείο της αρετής για να αναδυθεί το αυθεντικό μας πρόσωπο διότι ο “Θεός παρακολουθεί την καρδιά μας και ελέγχει το περιεχόμενό της”, όπως μας νουθετεί ο όσιος Παΐσιος ο Αγιορείτης. Για να κατορθωθεί αυτό, πρέπει πρώτα να αντιληφθείς ότι η αξία της ζωής σου κρίνεται, όχι από τις ποικίλες γνώμες άλλων ανθρώπων για το άτομό σου, αλλά από την εσωτερική μαρτυρία της συνείδησής σου. Ελευθερώσου απ’ όλες τις εφήμερες δεσμεύσεις και ψευδαισθήσεις του παρόντος κόσμου ώστε να κατανοήσεις ότι δεν έχεις ανάγκη να συμβιβασθείς με αυτές ώστε να επιτύχεις αποδοχή και έπαινο.

Αγκάλιασε το μεγαλείο της έσχατης απλότητας. Να είσαι ειλικρινής και ευθύς σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής σου. Αυτό προϋποθέτει κόπο, αγώνα και άσκηση, διότι αν και από καιρό σε καιρό ξεπηδά από μέσα μας κάτι γνήσιο, ωστόσο, ο αληθινός εαυτός μας βγαίνει στην επιφάνεια μόνο μέσα από τις οδύνες της πνευματικής και σωματικής ασκήσεως. Είναι ακριβώς αυτός ο ανελέητος διαρκής αγώνας που διαδραματίζεται μέσα στα εσώψυχα του ανθρώπου ανάμεσα στην ειλικρινή προσωπικότητα και στην ψεύτικη και υποκριτική στάση.

Πρέπει λοιπόν να στοχεύεις στην εσωτερική σου καλλιέργεια και όχι απλά να προσποιείσαι πως συμπαθείς αυτούς που προσποιούνται ότι σε συμπαθούν διότι ο πνευματικός άνθρωπος δεν είναι ο «καθώς πρέπει» άνθρωπος αλλά καθώς ο Θεός θέλει. Απαλλαγμένοι από την ιδιοτέλεια και τους ιδεοψυχαναγκασμούς της συμβατικότητας καλούμαστε να καλλιεργούμε τις αρετές όχι για να γίνουμε αρεστοί στους γύρω μας αλλά για να υπηρετούμε την αγάπη και μόνο προς το Θεό και τους συνανθρώπους μας.

Ας φύγουμε λοιπόν μακριά από τον κρημνό της υποκρισίας και την προσποιητή συμπεριφορά. Να αφήσουμε το Θεό να ξεχυθεί, να πλημμυρίσει την ύπαρξή μας. Να

θεραπεύσουμε με την άσκηση και την τήρηση των εντολών τη φιλαυτία μας ώστε να πορευθούμε προς τη φιλαδελφία και από εκεί στη φιλοθεία ώστε να γινόμαστε αρεστοί ενώπιον του Θεού και όχι ενώπιον των ανθρώπων.

Αν γίνουμε αρεστοί ενώπιον του Θεού είναι βέβαιο ότι θα γίνουμε και αρεστοί ενώπιον των ανθρώπων διότι ο ενάρετος παρομοιάζεται με πόλη χτισμένη επάνω σε όρος και όπως μάς διαβεβαίωσε ο Κύριός μας “οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη ” (Ματθ.5,14).